

Prizemlje odigrao
kao na **START**

42. rednik

ES

ES

Prizemlje odigrao
kao na **START**

2

0

1

6

TRAPSAVEC

Prizemlje odigrao
kao na **START**

TAK ZASE NA VODĚ

Teda vůbec nechápu, co mě to popadlo. Asi mě kousla tarantule, nebo co. Po těch letech zase na vodě. Nechala jsem se ukecat, já hloupá. No jasně, byl to vzdor, protože jsem se zase porafala s Michalem, už zase machroval s novým autákem. Tim mě teda nenadchnul. Já chtěla někam k moři, třeba na loď, nebo tak. Ne, on bez svého mazlíka nemůže bejt! A tak jsem na lodi, krucinál!

Přidala jsem se ke kámošce, jezdily jsme spolu na vodácké tábory jako děti. Prej se to nezapomene jako jízda na kole. No ještě kolo! To už vůbec ne. Loď aspoň jede víceméně sama, pokud není samej volej. Nehty asi dostanou zabrat, sakra, takovech peněz. Plavky taky. Ta řeka má teda barvu, fujtajfl. Aspoň že ty kempy už mají úroveň a jsou tam sprchy s teplou vodou. Jak jsme tenkrát mohly přežít mytí v řece, brrr.

A hele, už zase po nás pokukuje ten blondák, no já vím, kouká po Pavle, já nejsem jeho typ. Což o to, je to pěkněj mužskej, skoro jako Michal, a dopřic, proč ho nemůžu jen tak vypudit z hlavy?

Přimhouřila jsem oči a nechala se laskat sluncem. Je to docela prima. Dneska jsem porcelán, na háčku je Dana. Pěkně našťvaná, protože včera to bylo naopak a bylo pod mrakem, nemohla se takhle slunit, che, smůla. A dneska bude víc jezů. Fandit holkám budu, to jo.

„Jé, hele, to jsou pěkný chaty!“ slyším Danu.

No, jak která. Ale asi bych si vybrala. A u chat matinky s dětičkama, taťkové s pivníma mozolama, tak to teda ne. Dokonce pramička s takovou rodinkou.

„No nazdar,“ pokřižovala se Dana, „tak jednou skončit...“

„Zdar mládeži!“ zahalekal radostně taťka u vesel.

„Ale tak se přece nekončí“, pravila laskavě Pavla za mými zády, „takhle

se začíná. Vzpomeneš si na mě, až budeš sedět na břehu, koukat na vodáky a divit se, proč pořád někam jedou a nepoklábosí si radši u kafe.“

„Ne, to teda nikdy!“ dušovala se Dana.

„Přijímám sázky,“ zavrčela jsem. Nelíbí se mi úplně ani to, ani to. Jenomže co teda chci? Doprčic!

V nevelkém městečku jsme doplnili zásoby. Kluci samozřejmě piva v plastových lahvích, no to je úroveň. Tvrdí, že je to praktický, asi jo, ale proč ne aspoň v plechovkách? To jsou zase cizácký manýry, povídají.

Ale copak to máme před sebou? Žeby pěkná šlajsníčka? Teda ta Dana se dneska vyřádí!

Vystoupila jsem na břeh, jé, pěkná travička. Na koze šlajсны postává konzilium starších, aby rozhodlo, jak na to. To já se radši rozhlídnu kolem... No nazdar, támhle je ten mladej doktor od nás z polikliniky, asi tu má chatu, na vodáka je příliš civilní. A kolem žádná buchta, nebo dětičky.

Běžím za Pavlou.

„Pavlí, nech mě to sjet na kormidle! Hele, to se přece nezapomíná, jako na kole, ne? To zvládnu!“

Pavlína není žádná naivka.

„Lucko, o co jde?“

„No, víš, jeden známej je tady, tak bych jako chtěla...“ musím s pravdou ven.

„Ježiši, jasně že zase chlap. Já se z tebe picnu!“

„Tak můžu?“

„Co mám s tebou dělat? Ale pojd' se kouknout, jak to kluci pojedou. Je

tam velkej zabalák.“

Zaba-co? Ajó, to je to strašidelný dole.

„Jo, jasně že se kouknu, jenže když to sjížděj kluci, jde jim to samo. My děvčata musíme vložit více techniky.“ Ehm, tedy pokud jsme jí opravdu nezapomněly.

Nadjíždím nad jez. Ještě kouknu na Danu na břehu, tváří se potměšile. No ať. Zatím je to dobrý. Kontroluju svůj elegantní posez. Neměla bych spíš do kleku? Asi jo. Hlavně že je ta bílá košile nadohled. Kouká se...

Do šlajsny jsem se docela trefila. Jak nás vzal proud, zařvala jsem jen:

„Bejči!“

A pak to bylo jak ve zrychleném filmu. Fakt. Hodilo to s náma stranou, zabalilo a už jsem polykala andělíčky.

Ani nevim, jak jsem vylezla na břeh, asi mi někdo pomohl. Pavla s klukama vytáhla loď, aha, jedno pádlo pořád třímám já, aspoň že nejsem za úplnýho ignoranta.

Jau, koleno.

Kecnu si na zadek, asi ne moc důstojně, ohmatávám kloub.

Najednou cítím, že někdo zaclonil slunce, tak zamžourám, to není možný, on!

Sametový hlas praví:

„Dovolíte, jsem lékař.“

No to já samosebou dovolím, obzvlášť když mi jemně odtrhne ruce, pořád v křeči svírám koleno a zírám do modřemodrých očí.

„Díky,“ vyjde ze mě.

Trnu, jestli mám dokonale depilovaný nohy. Jo, snad jo.

Kolem postávají čumilové, no, asi pěkný divadýlko.

„Nezdá se mi tam něco špatného, slečno,“ praví doktor po příliš krátké době, „budete tábořit tady dole? Ráno bych se radši mrknul. Zatím to nechte v klidu.“

Otázku plaše pře pošlu očima k Pavle.

„Jo, budeme dole v kempu. Děkujeme moc, pane doktore.“

Juchůůů!

Sakra, jsem asi z gumy, nebo co. Koleno v pohodě, nic, přestalo to i bolet. No, trochu to zdramatizovat musím, protože ráno je jak malovaný, nechce se mi makat na háčku. Chce to klid, nařídil lékař. Po dlouhých úvahách jsem zvolila tričko sportovní značky místo rafinovaného modelu, půjdu na to přes sport. To nezaškodí. I když on moc na sportovce nevypadá... Ale jo, něco dělat musí, to je vidět. Typnu to na squash, nebo golf?

Kolem mě je ranní ruch, všichni ládují pytle a snídají, já si hovím s nohou nahoře. Slunce stoupá výš a mně stoupá tlak. Tak sakra, kde je...?21

„Kde je...“ ozval se náhle rázný ženský hlas, „...ta raněná slečna?“

Zírám.

Uprostřed tábořiště stojí drobná ženská oškubaná na kluka, džínové kraťasy, pruhovaný triko.

„Dobrý den,“ ujala se jí dobrotivá Pavla, „támhle.“

Namířila na mě ostře nabité ukazovák a v koucích jí zacukalo.

Pani, dívka, nebo co to je si to rázuje ke mně.

„Doktor Šťovíčková. Manžel musel do Prahy, tak vás zkontroluju.“

Sedá si ke mně na deku, před můj kritický zrak. Tričko asi ze sekáče, vlasy nijaký, oči čokoládový, ten typ, co se nemusí líčit a přitom uhrane. Sakra.

Po koleni mi přeběhli pavouci jejích studených ruček, brrr, až ve mně cuklo.

„Už to moc nebolí,“ hlesnu.

„Bodejt', jak říkám, v pořádku.“

Krátký a energický stisk ruky a je fuč.

No to mám dost. Doktor Šťovíčková, ten má teda vkus, Šťovíček...

Zvednu oči a mám pocit, že mají ze mě všichni akorát tak švandu.

„To nevymyslíš...“ ucedila Dana.

Pavla už to nevydžela a rozesmála se. No, jen se směj, dojde na tebe, mračím se.

A taky že jo.

Uhájila jsem pozici porcelán.

„Šťovíčková je určitě ušní nosní krční a houby pozná pochroumaný koleno!“ utřela jsem Danu, když cedila mezi zubama slova jako „primadona“, „střídání“ a tak.

Pavla je nekonfliktní typ, tak jí nějak uchlácholila a já teda zase lenoším. No, trochu nuda, ale jsem přece ještě v šoku, ne?? Pavla vlastně asi taky, ale ta je zkušenější, odolnější.

Nojo, blond'ák zase krouží kolem. Pche, modrý oči, Pavlo, bacha.

Pak jsem se rozhodla hodit tu trapnou epizodku za hlavu. Budu nad věcí. Modrá obloha, příjemná řeka, hele motýl! A doprčic, komááár!!!

„Nemel se“ kárá mě Pavla.

Objeli jsme obloukem nějakou louku a cedule nás upozorňují na blízkou osvěžovnu. Nu, limoška s ledem, proč ne? Asi ta představa zafungovala u všech, lodě se jako na povel vydávají doleva podle šipek.

„Tam bude narváno,“ volá Pavla, „kousek dál je lepší hospoda, ve stínu!“

Po chvílce přemýšlení se zase vydáváme dál.

Snad těch pár kiláčků navíc zvládnou. Dana to má teda dost pitomý, zrovna to nějak neteče a je docela pařák...

Konečně. Jenomže to vypadá tak nějak... opuštěně? Nojo, někdo asi vytuneloval prosperující podnik, potažmo dřevěnou boudu s chátrajícím přístřeškem a polámanýma lavicema. Zraky všech se obrací k Pavle a té tuhne úsměv na rtech.

Míříme ke břehu, snad abychom se přesvědčili, že to není humorná kulisa, ale opravdu zavřená hospoda.

„Hospoda ve stínu, jo?“ drtí mezi zuby blond'ákův kamarád.

Několikery ruce popadnou ječící Pavlu a šup, je ve vodě!

Pavla nadává a prská, letí ven a pobíhá po břehu a hází po nás všechno, co jí přijde pod ruku. Hm, to teda koukám. A blond'ák taky. Ostatní se chechtají a uhýbají před letícími předměty.

Tak. Ucho se utrhlo. A máš po blond'ákovi, Pavlíčko.

Blondák usedl na prkno, co bývalo lavičkou, otevřel plastovou lahev se zteplalým pivem a loknul si. Gestem mě pobídl, abych tak učinila též. Fuj, chtělo se mi říct, ale pak jsem s povděkem přijala. A jak jsem tak prolila hrdlem ten šílenej mok, vstoupilo do mě nějaký dobro, či co a vydala jsem se na záchrannou misi. Ale bacha, bude to filigránská piplačka, není hloupej...

„Díky, bodlo,“ říkám a přisedám si.

„Hmmm,“ zavrčí on.

„To je, co?“ bradou ukazuju na chumel ztřešťenců.

„Hmmm...“

Opatrně, polehoučku, napomínám se. Nechám si připálit cigáro se zlatým proužkem a naťukávám.

„Nojo, tenhle druh humoru jsem nikdy nepochopila. Já jí lámu celý jaro, pojed' se mnou aspoň na Slapy, přes den surf, tenis... hraješ taky tenis, žejo? Ne? Hmmm. Večer taneček, všude plno známých, ne, ona trvá na vodě. A eště těm pubertákům zastydlejm servíruje švandu na zlatým tácu, aby se trochu povyrazili. Vidíš, jak chrochtají blahem? Vsad' se, večer se přilísají s kafem v ešusu, fuj...“

„Tak to je...?“

„Nojo, divadýlko. Ale konverzovat na kurtu u koktejlu, to je jí proti srsti, s tím teda nepočítej. Kdyby radši... počkej, kam jdeš? Zhaslo mi cigáro!!“

Ty jó, dokázala jsem to! Cože? Hází jí do vody ještě jednou, skáče za ní a chechtají se jak praštěný!

Nu, večer si můžu vybarvit modrý okýnko dobrýho skutku... A vsadim botky, že dobrej skutek bude po zásluze potrestán...

Hospůdku jsme nakonec našli, kousíček dál. A neměli led. No jasně, už to začíná.

Vida, jak voda zušlechtuje. Ráno jsem dobrovolně a skoro bez reptání přijala nelehkej úděl háčka a za zlomyslného pohledu Dany mě třikrát zlila šlajsna. Ale to už mě snad ani nerozhodilo. Chvílema jsem se dokonce přistihla, že si pobrukuju nějakou odrhovačku, co pěli večer u ohně. No nazdar, jde to se mnou z kopce. Ulomil se mi třetí nehet, hovado mě kouslo do lýtky, v hospodě zase nebyl led.

Nojo, dobrý skutky.

Pavlinka vesele laškuje s blondákem, Dana provokuje rozvalená v lodi, řeka neteče, to je zase den! Ještěže skoro vůbec nemyslím na toho syčáka Michala. Na ten jeho křídovej úsměv, jiskru v oku, vtipný hlášky, sakra!

To mi ho jako každěj bude připomínat, ne? Jako třeba támhleten vystajlovaněj frajer na můstku ladně opřenej o zábradlí. No, abys nepřepadl, chlapče. Jasně, taky křídovej úsměv a jiskru...

„Michale?“

„Lucinko! Lásko!“ začal frajer zcela neelegantně poskakovat po můstku, „prodám klidně tu káru, koupim třeba loď, miluju tě!!!!!“

Ráda bych se sluníčkově usmívala, ale obávám se, že se culím jako imbecil.

Pavla bez komentáře míří ke břehu.

Ostatní zachovávají dekorum a jakoby nic pokačují v krasojízdě. Kámoši moji.

A já se vrhám do pevné náruče, která je zocelená hodinami v posilovně. Nu, pár hodin výcviku a bude král šlajsny! Nasávám mužnou vůni předraženého parfému, ke kterému když se přidá troška toho ohníčkového

kouře, bude dokonalej!

Michal přiskakuje k lodi a mocným tahem vydoluje loďák, hm, efektní, avšak můj je ten vedle.

„Pardón, slečno,“ odmění vykulenou Danu svou pozorností a já, ušlechtilá, jí to přeju!

Michal napravuje roztomilý omyl a ruku v ruce kráčíme k nablýskanému bouráku.

Rychle se otáčím a volám:

„Ahój!“

„Ahóóóój,“ ozve se sborově a loď mizí za zátočinou.

Vítězslava Felcmanová - Víťa

3. místo - Próza nad 23 let